

Cât timp omul

Lucian-Horațiu Hînsa

Se pierd în clopot clipele înaintașilor noștri
Coborând în văi de neconceput
Se sfarmă-n dangăt dorința de început
Pierdut e totul în calea morții.

Turlă înălțată peste vremuri imemorabile
Difuz, nesigur orologiul nopții bate
Pierdute sunt izbândeale iscate,
Se-nchid iluzii în eterna pustietate.

Pe drum însinguratul trup gonește
Spre catastrofica uitare
Căci umbra existență n-are,
De-i ești alături, se grăbește.

În zorii unei dimineți se cred
Eroi toți ce s-au născut
Bineînțele, c-un vis fragil cusut
De șirul universului, ei pierd.

Și-atunci în această scurtă viață
De decade ce-și aștern
Doar un bob în miez etern,
Ce-ți mai e o dimineată?

Tot ce-a fost a fost să fie,
În continuă veșnicie
Spre dorință tu te-avânți în van-
Iluzoriu talisman!
A ta minte trecătoare,
Al tău cuget, al tău suflet
A ta țintă visătoare
Nu aprinde niciun soare.

Un protest existențial-
Confortabil ideal!
Tu în suflet ți-ai sădit
Un veșmânt viu de granit,
O floare cu petale sumbre,
Cu parfum de triste umbre...

Astfel, ca să intri-n veșnicie
Schimbă lumea ce-o să vie;

Un singur fapt pe cer e scris:
Că binele n-a fost învins-
Un nume este efemer,
Însă-aprinde stele-n cer.
Deși în arbori frunzele toamna dispar,
În caldă-nlănțuire primăvara reapar,
Deși un gram de nimic tu ai sortit
Cu-a ta faptă universul a răzbit.

Iar binele va triumfa
Cât timp omul conștiință va avea.